

הנושאים באשמה

מיה שרידן

"לא נשמנו עד הדף האחרון, לא יכולנו להניח מהיד!
מיה שרידן ברב מכר מסחרר, מותח ומהפנט."

הוצאת א(ה)בות

מיה שרידן
הנושאים באשמה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מִיָּה שְׂרִידִין

הַנוֹשָׂאִים בְּאֵשׁ מֵלָה

מֵאַנְגְּלִית: עֵדֵי שְׁנִידֵד

מיה שרידן
הנושאים באשמה

Mia Sheridan
WHERE THE BLAME LIES

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל, גלי גילאור
עורכת: ורד רווה־שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרין | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

WHERE THE BLAME LIES by Mia Sheridan
copyright © 2019 Mia Sheridan

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נרפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-7029-572 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספר זה מוקדש לכל אנשי החוק ונשותיו,
שהקדישו את חייהם למען השבורים והאבודים.

הקדמה

לפני

האורות הבליוו והמוזיקה הלמה בעוצמה, שעה שלנגד עיניה התפתל ים הרוקדים והסתחרר כגלים. ג'וזי הרגישה כיצד היא נכבשת בידי המוסיקה, בכל אחד מחושיה, ויחד עם זאת היא נשארה מנותקת באופן מוזר. סוג של נטע זר בתמהיל הזה של חוגגים נטולי דאגות, מרהיבים ביופיים וצוהלים תחת הבזקי האור המבליחים. צאי מזה, ג'וזי, היא דרשה מעצמה, בעודה מטלטלת את כתפיה בעדינות. תלמדי ליהנות קצת, לכל הרוחות.

מה הבעיה שלה?

"לחיים", אמרה רייגן בעודה נעמדת לימינה של ג'וזי, מושיטה לעברה כוס ומושכת אותה מתוך מחשבותיה העגמומיות, לפחות לעת עתה. "שנחיה את החיים הטובים ביותר שלנו." ג'וזי שאפה אוויר, תפסה את עצמה בידיים והעלתה חיוך מעושה על שפתיה, שעה שאחזה בג'ין וטוניק והקשישה את כוסה בכוס של רייגן. היא לגמה מהמשקה. "המקום הזה מפוצץ הערב. אה! הנה הוא." רייגן הרימה את ידה והחלה לנופף בפראות לעבר הדלת, למקום שבו עמד בחור בלונדיני גבוה ונאה למראה. הוא הבחין בה ונופף בחזרה, בעודו חוצה את הרחבה, מתקדם למקום שבו עמדו. הוא רכן לפניו ונשק לשפתיה של רייגן. ג'וזי הסיטה את מבטה ונתנה להם ליהנות מרגע של פרטיות, בעודם מברכים זה את זה לשלום, שעה שברכה מקפצת לצלילי המוזיקה.

רייגן משכה בשרוולה של ג'וזי. "איוואן, זאת החברה הכי טובה שלי, ג'וזי. ג'וזי, זה איוואן." רייגן כמעט גרגרה בעודה מבטאת את

שמו, וג'ווי בקושי הצליחה לכבוש את הרחף לגלגל את עיניה. כבר חודשים ארוכים שרייגן דלוקה על הבחור מכינת הגיאולוגיה שלה, ולפני שבועיים הוא סוף סוף הציע לה לצאת. עכשיו הם כבר היו זוג, אף כי לא יכולה היתה שלא לתהות כמה זמן הקשר שלהם יחזיק מעמד. בדרך כלל מערכות היחסים של חברתה הטובה ביותר עם גברים היו מתחילות במלוא העוצמה, אך בסופו של דבר מתפוגגות ונעלמות.

איוואן חיך. שיניו היו לבנות מאוד וישרות מאוד, מבטו נוקב בעודו לוחץ את ידה. המבט ערער מעט את שלוותה, והיא לא היתה בטוחה במה לתלות את התחושה המוזרה הזאת. הוא אמר משהו בקול נמוך.

"סליחה, מה אמרת?" היא שאלה, בעודה רוכנת לפנים.

גם הוא רכן לעברה, ושפתיו התקרבו לאוזנה. "אמרתי שכבר נפגשנו בעבר."

היא נסוגה לאחור. "אה, אני מצטערת..."

הוא הניד בראשו. "מסיבת בית בסטראטפורד, לפני כמה חודשים." "אה." היא העמידה פנים שהיא מזהה אותו, גם אם כלל לא זכרה

שפגשה אותו. "נכון. טוב לראות אותך."

הוא הבזיק לעברה חיוך רפה, כאילו ידע שהיא משקרת, ונסוג לאחור.

רייגן משכה אותו בידו, ותוך כדי כך התנגשה בבחורה שעמדה לידה. הבחורה הביטה בה בזעם. "בואו נרקוד," היא זימרה בקול.

"קדימה, ג'ווי."

ג'ווי הרימה את הכוס, שכבר הספיקה לרוקן מתכולתה. היא בשום פנים ואופן לא התכוונה לשמש גלגל חמישי במסגרת איזשהו מעגל ריקודים מוזר של שלושה אנשים. "קודם אלך להביא לי משקה נוסף. גם את רוצה?" היא קראה בעודה מתרחקת מקהל האנשים המפוזרים. רייגן הנידה בראשה לשלילה ונעלמה לתוך ההמולה.

עשר דקות לאחר מכן חזרה ג'ווי אל שולי רחבת הריקודים עם קוקטייל בידה. היא קלטה את רייגן ואת איוואן רוקדים סמוך לאמצע

הרחבה, רייגן מחזיקה את הכוס שלה במרחק מה לפניה. ג'וזי לגמה מהמשקה שלה. היא לא אכלה הרבה בארוחת הערב, והאלכוהול החל להשפיע עליה במהירות ולשלוח תחושה נעימה ברחבי גופה. השרירים שלה נרפו. בחור בחולצה אדומה אחז בידה, והיא התנודדה לפנים וכמעט שפכה את המשקה שלה. הבחור פרץ בצחוק, וצליל צחוק נבלע במקצב המפעם של הבס. הוא עשה פרצוף בניסיון להצחיק, וג'וזי פרצה בצחוק והחלה להתנועע יחד עם הזר, בעודם נמשכים אל בין האנשים הרוקדים. היא גמעה את שארית הג'ין והטוניק שלה ועצמה את עיניה, שעה שרקדו, הסתובבו והסתחררו. וסוף סוף הרגישה חלק מהאנשים במקום, לא מנותקת מהם. לא נפרדת. היא היתה אחת מהם. תלמידת קולג' חסרת דאגות. היא בסך הכול היתה צריכה להתנהג כמו אחת מהם. היה עליה להרפות.

גופים הצטופפו יחדיו, וג'וזי הרגישה את אגלי הזיעה נוטפים במורד עורפה. הבחור בחולצה האדומה הצמיד את גופו אל גופה, ולמשך רגעים מספר היא הניחה לו לעשות זאת. המוזיקה הדהדה במרחב, שעה שמילות השיר תיארו תקליט המסתחרר על מחט המכשיר. ג'וזי הרגישה כאילו גם היא מסתחררת. ידו של הבחור נשלחה אל ישבנה ומשם חזרה לנוח על מותנה. למה לא? הוא היה חמוד, וג'וזי הבזיקה לעברו חיוך פלרטטני. הוא הדיף ניחוח של זיעה נקייה ושל מי קולון, וכאשר רכן לעברה, היא הריחה בהבל פיו בירה. ג'וזי עצמה את עיניה, שעה שחזיון של שני פרצופים קטנים ומחייכים גדש את מוחה. עיניה נפקחו לרווחה, והיא הסתחררה הרחק מהבחור שעמו רקדה, פוערת פער ביניהם. הוא צחק, אולם עיניו רשפו בזעם. *אלוהים אדירים, כל כך חם.* והתחושה הזאת, של היותה מנותקת, שוב הציפה אותה. הצורך להתרחק. "אני הולכת לקנות משהו לשתות," היא צעקה מבעד למוזיקה והפנתה אליו את גבה.

מזווית העין ראתה ג'וזי את הבחור מתחיל לעקוב אחריה ונבלע בתוך חבורה של בנות. לאחר שנפטרה ממנו, היא נחפזה ללכת למקום שבו תהיה רחוקה מטווח הראייה. היא הבחינה בפרצוף מוכר בקצה הבר, והחלה לפלס את דרכה בין האנשים, חיוך נסוך על פניה, בעת

שהבחין בה וחיך לעברה. "שלום לך," בירך אותה קופר לשלום וחיבק אותה בלבביות. "לא ידעתי שתהיי פה הערב."
 "אני פה עם רייגן, ונראה לי שהיא נטשה אותי לטובת איוואן."
 היא משכה את צליל שמו, תוך כדי שהיא שולחת בקופר מבט רווי משמעות. "בפעם האחרונה שבה ראיתי אותם, הם התמזמזו במרכז רחבת הריקודים."
 קופר חיך אליה במרירות. "איוואן מגיאולוגיה? החתיך האיתן כסלע?"

ג'וזי פרצה בצחוק. בשבועות האחרונים הם לא הפסיקו להציץ לרייגן במשחקי לשון מחפירים מתחום הגיאולוגיה.
 "האחד והיחיד. היא כל הזמן חופרת עליו." שניהם העמידו פנים שהם מתפקעים מצחוק, בעודם משמיעים פרצי צחוק גדולים ומלאכותיים, שהפכו לבסוף לפרצי צחוק אמיתיים. ג'וזי חיכה בשביעות רצון. "רייגן תמיד משיגה את הגבר שהיא רוצה."
 "שמתי לב," אמר קופר וגלגל את עיניו. "אני יכול להזמין אותך למשקה?"

"בטח." היא היתה מעט עליזה, בדרכה הבטוחה לשכרות. בדיוק במקום שבו רצתה להיות. ואז תפסה בצווארון חולצתה ונפנפה בו כדי לאוורר את העור הבוער תחת בגדיה.

במשך זמן מה עמדו קופר וג'וזי ליד הבר, פטפטו וצחקו, מה שתרם לשיפור מצב רוחה של ג'וזי. גם קופר למד באוניברסיטת סינסינטי, והוא עבד בבית קפה מקומי, שם רייגן והיא הכירו אותו בעודן לוגמות לאטה ולומדות עד השעות הקטנות של הלילה. הוא היה משעשע ומתוק, ותמיד עם חיוך על הפנים. הן גם יצאו איתו לשתות ולרקוד כמה פעמים. הוא גם נראה טוב בטירוף, אבל למרבה צערה – ולצערה של כל אישה אחרת בסינסינטי – הוא לא גילה שום עניין במין הנשי. היא צחקה שעה שקופר סיפר על לקוח, שאותו שירת לפני כן, בזמן שעניינה פגשו בעיניו של גבר מבוגר יותר, שישב ליד שולחן גבוה בקרבת מקום ושתה בירה. הוא היה נאה, לבוש מכנסי חאקי וחולצת פולו מכופתרת. פרופסור צעיר או עוזר מרצה. הוא חיך בזמן שענינו

שוטטו במורד גופה, וקצות עצביה החלו לעקצץ. היא חשה פיתוי. פיתוי עוצמתי שאין כדוגמתו. הוא יגרום לה לשכוח מהמלנכוליה, שנרדמה כי לא היתה מוכנה להרפות ממנה הערב. הוא יגרום לה להרגיש נחשקת, מאושרת. אלא שזה יהיה זמני בלבד. ופתרונות זמניים תמיד נגמרו בייסורים. המחשבה בלבלה אותה קמעה. היא מעולם לא הרהרה בכך בעבר, ובהחלט לא היתה מעוניינת לעשות זאת במרכזו של שוק בשר הומה. היא כאה, הנה בשביל פתרון זמני. לא כן?

היא גדעה את קשר העין, לגמה לגימה ארוכה מהמשקה שלה וניסתה לחזור ולמצוא בתוכה את הלוך הרוח חסר הדאגות, שמצאה בתחתית שלוש כוסות הג'ין וטוניק ובקסמו האישי של קופר. קופר הביט מעבר לכתפו, לנקודה שעליה התעכבו עיניה. וכאשר הסב אליה את מבטו, גבתו היתה מורמת. "נחמד. נחמד מאוד." הוא העיף מבט נוסף לאחור, ואחר כך רכן לעברה. "הוא עדיין מסתכל עלייך. תזמיני אותו לרקוד איתך."

היא הנידה בראשה לשלילה, בעודה אוזרת את כל נחישותה. לא, בילוי חד פעמי רק יגרום לה להרגיש גרוע יותר בוקר. במיוחד עכשיו. אל תעשי את זה, ג'וזי. "לא. כרגע אני בהפסקה מגברים. במיוחד אם מדובר בגברים מבוגרים יותר." עם דעיות. ועם ילדים. מצב רוחה הוסיף להידרדר, השנאה העצמית גאתה בקרבה, ולפתע הכבידה עליה תחושת השכרות הנעימה. היא הרגישה עצבנית. עצובה. בורדה. המוזיקה הבלתיחיה בעוצמה, האוויר נעשה חמים יותר. לח. כולם היו קרובים מדי. הם התנגשו בה, נצמדו אליה, נגעו בה. היא הסיטה את צווארון חולצתה כדי לחשוף עוד את עורה לאוויר.

קופר התבונן בה. "אני חושב שמן הראוי להזמין סיבוב נוסף." היא הנידה בראשה לשלילה, אולם העלתה על שפתיה חיוך מעושה. "לא. ואם כבר מדברים על נחמד, יש שם מישהו חמוד ששם עין עליך."

קופר שלח מבט מעבר לכתפו אל הבחור כהה השיער, שהתבונן בו מעברו השני של הבר, ראשו מהנהן קמעה לצלילי המוזיקה. כאשר

קופר תפס את מבטו, הסיט הבחור את מבטו בכיישנות ומיד הסב אותו בשנית אליו, באותו מהלך פלרטטני ישן נושן. "רון. הוא עובד בחנות הכריכים ליד ברוס. אכפת לך שרק אלך לומר לו שלום ומיד אחזור?"
 "ממש לא. לך. אני בסדר."

"את בטוחה?"

היא דחפה אותו. "כן. אני בסדר גמור."

קופר הביזק לעברה חיוך והחל לפסוע לכיוונו של רון. פניו של רון האירו בעונג צרוף, כשראה את קופר מתקרב. ליבה התכווץ בחוזקה, ולפתע הרגישה דחף לרוץ לעבר הדלת, לפתוח אותה לרווחה ולשאוף את האוויר הצח והמרענן. להניח לו לטהר אותה, אם הדבר אפשרי. הקהל סגר עליה בשנית. מדכא. מחניק.

היא הניחה את הכוס הריקה שלה על הבר והחלה להתקדם לעבר רחבת הריקודים בחיפוש אחר רייגן. "את כלבה," אמר מישהו משמאלה. היא הסבה את ראשה בחטף לעבר המילים, שנלחשו בקול רפה, וראתה את הבחור בחולצה האדומה, שאותו נטשה על רחבת הריקודים. הוא נשען על עמוד, והיא מצמצצה לעברו, תחושת אי נוחות מחליקה במורד עמוד שדרתה לצד פריץ מטלטל של מבוכה, בעודה חומקת אל בין האנשים.

אני באמת כזאת. אני כלבה, אני באמת כלבה.

לאחר מספר דקות היא מצאה את רייגן מגיחה מרחבת הריקודים, זרועה כרוכה סביב איוואן בעודם צוחקים. רייגן נראתה עליזה ומעט שיכורה, אגלי הזיעה המכסים את פניהם משווים לשניהם מראה בוהק. "חברתי הטובה ביותר," היא אמרה וכרכה את זרועותיה סביבה. "את כל כך יפה. נכון שהיא יפה, איוואן? אלוהים, את כל כך יפה, אני שונאת אותך." טוב, ייתכן שהיא היתה יותר מאשר מעט שיכורה. "אני מתה על הבחורה הזאת," אמרה רייגן בקול מתנגן ונשקה לה על הלחי. ג'וזי פרצה בצחוק חרף רצונה להסתלק משם.

"גם אני אוהבת אותך, ריי. נראה לי שאפרוש הביתה."

"הביתה? לא! רק הגענו."

"אני לא מרגישה הכי טוב."

היא הביטה בה בפקפוק, אולם לפני שהיא הספיקה לומר משהו, ג'וזי שוב חיבקה אותה. "זה בסך הכול כמה רחובות. אני אשלח לך הודעה כשאגיע."

"אני יכול ללוות אותך הביתה," הציע איוואן.

היא פגשה במבטו הנוקב והנידה בראשה לשלילה. "לא, ברצינות, אתה תטפל בכחורה הזאת פה. אני אשלח לך הודעה," היא אמרה לרייגן והתרחקה משניהם, שעה שידה המושטת של רייגן נשמטה מידה. היא הפריחה לעברה נשיקה באוויר. "נתראה בקרוב," הגתה ג'וזי בשפתיה ללא קול, בעודה מרימה את ידה ומפריחה נשיקה בתגובה. רייגן העמידה פנים שהיא תופסת אותה ומצמידה אותה אל החזה שלה, והקהל בלע אותה שעה שג'וזי פנתה ללכת משם.

האביב אמנם הגיע לסינסינטי באופן רשמי, אך משב רוח לילי צונן שטף את עורה היוקד של ג'וזי וגרם לצינה לחלוף בגופה. היא חיבקה את עצמה בזרועותיה, שעה שהחלה ללכת את המרחק הקצר אל ביתה. היא ורייגן התגוררו בדירה בקליפטון, אזור בסינסינטי, שבו גרו בשכירות רבים מהסטודנטים בקולג' המקומי. המקום היה קרוב לקולג', והיא ורייגן נהנו עד תום מחיי לילה לא רעים כלל במרחק הליכה מדירתן הודות לתעודות הזהות המזויפות שלהן. הרחובות היו מוארים כהלכה, ועדיין אפשר היה לראות אנשים הולכים ושבים מברים וממסעדות, אם כי השעה היתה כבר אחרי חצות.

זוג צחק בעודם חולפים על פניה, עיני האישה בהירות, זרועותיה שזורות בזרועותיו של הגבר. הוא הרכין אליה את מבטו בהערצה. ג'וזי הסיטה את מבטה, שעה שתחושת בדידות שיסעה אותה מבפנים. היא היתה צריכה לגשת לגבר המבוגר ההוא ולשוחח איתו. מדוע לא עשתה זאת? אולי כדאי שתחזור, תבדוק אם הוא עדיין שם ותזמין אותו הביתה... אולם אז נזכרה בקהל, בתחושה הקשה מנשוא שחוותה, כאילו שכל האנשים האלה חונקים אותה. בחום. ברעש, בזמן שהיא השתוקקה לשקט.

היא הוציאה את הטלפון שלה מהכיס, בעודה צועדת, ואמרה לעצמה שוודאי תתחרט על חיוגה למספר שלו, אולם לא היה בכוחה

להתנגד. היא בסך הכול רצתה להאזין להודעה שלו במענה הקולי. לשמוע את קולו. זה הכול. אולי זה יזכיר לה מדוע שמה קץ לקשר ביניהם. בטנה התכווצה – בהתרגשות, ביראה – שעה שהטלפון צלצל פעם אחת, פעמיים, ואז נשמע קולו. "הלו?"

ליבה דהר בקצב מסחרר. היא לא אמרה מילה והניחה את כף רגלה על המדרכה, כאילו יוכל להבין שזאת היא על סמך צלילי צעדיה. היא החליפה מספר; הוא לא יזהה אותו.

"הלו?" הוא חזר ואמר. היא שמעה משהו ברקע. רחש רפה של תנועת מכוניות? האם גם הוא היה בחוץ? "ג'וזי?" ליבה כמעט זינק מגרונה נוכח אזכור שמה, והיא מיהרה לנתק. בן רגע הוצפה שוב בגל של תיעוב עצמי.

"לעזאזל", לחשה. איך הוא ידע שזו היא? מפני שאת האישה הפתטית היחידה שהוא מכיר, לחשו מחשבותיה בתגובה. ומדוע היא עשתה את זה? מדוע? מפני שהגיע אותו זמן בלילה, שבו האלכוהול והמלנכוליה מוליכים אותך שולל לחשוב שרעיונות גרועים עלולים להסתיים יפה, זאת הסיבה. כמה פעמים היא נכנעה לתחושה הזאת? יותר מדי. היא ידעה שבבוקר הרגשתה תשתפר. אולם לעת עתה שיסעה אותה תחושת ההשתוקקות מבפנים, אותה כמיהה למשהו שהיא אפילו לא היתה בטוחה שביכולתה לנסח במילים. את שיכורה, ג'וזי. פשוט תחזרי הביתה ותפרשי למיטה. תפסיקי לענות את עצמך. דירתה נגלתה לעיניה, והיא שלחה לרייגן הודעה מהירה כדי להודיע לה שהגיעה הביתה בשלום. היא כמעט מעדה ונפלה, אולם לבסוף התאזנה על עקביה ברגליים רוערות. "שתית קצת יותר מדי?" נשמע קול.

היא פלטה צווחה מבוהלת והצמידה את ידה אל החזה, בעת שקלטה כי בסך הכול מדובר בשכן מלמטה, היושב כבדרך אגב בכיסא הבורד מימין לדלת הכניסה לבניין. "היי", היא בירכה אותו לשלום בחיוך נוקשה, בעודה נחפזת לעלות במדרגות. "קצת קריר פה, לא?" "ל-לא מפריע לי", הוא גמגם, עיניו מוסטות הצידה בחטף, ואז מופנות אליה בשנית. סומק עלה בלחיו. הוא לא נראה גרוע, רק

קצת מגושם וגמלוני. מוזר. היא חשה בכובד נוכחותו, בקרבתו, בזמן שהוציאה את המפתח מהתיק הקטן שלה. ואז חשה עקצוצים בקרקפת, שעה שעניו ננעצו בה בעודה עומדת ממש סמוך אליו ופותחת את הדלת. הוא בלתי מזיק, היא אמרה לעצמה. קצת מוזר, אבל בלתי מזיק. המפתח החליק לתוך המנעול, והיא סובבה אותו בתנועות מרושלות, שעה שניחוחו עולה בנחירה – משהו עם גוון טרופי, אננס או קוקוס. אולי שילוב של השניים. מה זה היה? תכשיר לשיער? ריח מוזר לגבר. מתוק מדי. לא נעים.

המנעול נפתח, והיא הסתובבה אל השכן שלה – איך קראו לו? הוא אמר לה את שמו והיא שכחה – וחייכה אליו קלות. הוא נבהל מעט נוכח תנועתה, ואז היישיר אליה את עיניו בחטף. היא ראתה בהן תשוקה. תשוקה ומעין... הססנות. כאילו שקל לומר משהו, אך לא היה בטוח שכדאי לו לעשות זאת. "טוב, לילה טוב," היא מיהרה לומר, תוך כדי שהיא נחפזת פנימה, סוגרת את הדלת מאחוריה ורצה במעלה המדרגות בנשימה עצורה עד שהגיעה לסופן, חצי מצפה לשמוע את שמה מלמטה בטרם תוכל להיכנס לדירתה בבטחה. היא פתחה את המנעול והסיטה את הבריה, ואז עמדה מעברה השני לרגע קט והסדירה את נשימתה. היא פלטה צחוק רפה, שהסתיים בקול אנקה, והנידה בראשה לעצמה בעודה מתרחקת מהדלת. "טיפשה," היא מלמלה. "פרנואידיית." האיש המוזר לא היווה שום סכנה. אם הוא יציע לה לצאת איתו – והיתה לה תחושה שבכוונתו לעשות זאת, במקרה או במאוזר – היא פשוט תסרב לו בנימוס.

הטלפון הנייד שלה צלצל ועקר אותה ממחשבותיה. היא ראתה את המספר וקפאה במקומה. הוא התקשר בחזרה למספר שממנו ניתקו לו הרגע. אלי.

לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל. לפתע הרגישה פיכחת יותר. חכמה יותר מכפי שהיתה לפני חמש דקות. היה מבאס לחוות הרגשה טובה מתפוגגת ונעלמת בכזאת מהירות. היא לא היתה יכולה להניח לו להגיע למענה הקולי. היא לחצה על הטלפון בתקיפות וענתה לשיחה בלי להוציא הגה מפיה. "הלו?" נשמע קולו. בטנה התהפכה בקרבה,

והיא עצמה את עיניה בחוזקה. חרף מיטב מאמציה עיקצצה תחושת כמיהה בעצביה. שררה דממה קצרה לפני שהוא אמר, "ג'וזי, אני יודע שזאת את. ואז נאנח בכבודות, שעה שהיא המשיכה לשתוק. "תיפגשי איתי, ג'וזי. או שאני יכול לבוא לשם –" היא ניתקה את השיחה, הזדרזה להתקשר למענה הקולי שלה ושינתה את הודעת הפתיחה להודעה אלקטרונית אנונימית. ועכשיו היא שוב תיאלץ להחליף את המספר שלה. אני כזאת מטומטמת, היא חשבה לעצמה. כזאת אידיוטית חלשה ומעוררת רחמים.

היא עמדה בחדר האמבטיה ובהתה בפניה המשתקפות במראה. אלכוהול והאשמה עצמית התערבבו יחדיו, ולהרף עין היא שוב חזרה לשם, לאותו חדר אמבטיה קטן ואפלולי בבית שבו גדלה, בוהה בהבעת פניה ההלומה המשתקפת במראה שמעל לכיור, בעודה מאזינה לצעקות האימים של הוריה, לרעש הבלתי נמנע של משהו נשבר, לזעקותיה של אמה לדלת הנטרקת, שעה שאביה מסתלק. היא עצמה את עיניה ונזכרה כמה שהרגישה אז. מדוע היא חשבה על כך? בתנועות בהולות היא פתחה את המים ושטפה את האיפור מפניה, תולשת את הריסים המזויפים שהדביקה לפני שעות בודדות, הדבק מותיר בעפעפיה סימנים אדומים עצבניים.

היא טיפסה למיטה, נשכבה על גבה ובהתה בתקרה במשך דקות ארוכות. בחזה שלה השתכן גוש, כאב שלא היה לה מושג כיצד לרפאו. למרבה המזל, עד מהרה אפפה אותה השינה והכניסה אותה בעדינות תחת כנפה עטורת הנוצות.

היא התעוררה עם זעקה השוכנת בגרונה, כשידיו של מישהו כרוכות סביב צווארה. תחושת אימה אחזה בגופה – יוקרת, מיידית – ובן רגע עקרה אותה מתוך שינה עמוקה. היא קלטה מעליה גבר במסכת סקי שחורה, כפות ידיו כרוכות סביב צווארה, כובד גופו דוחק אותה אל המזרן.

ליבה של ג'וזי התכווץ באימה, שעה שגלי בעתה טלטלו את גופה. הוא נענע את מותניו, והיא הרגישה את הזקפה שלו. אני, לאלאלא. היא הפכה קהת חושים. היא לא היתה אלא מאבק גופני. היא הזדקפה,

נופפה בזרועותיה, ניסתה לבעוט, אולם נכשלה כישלון חרוץ בשל משקל גופו על מותניה.

הוא פרץ בצחוק, הצליל חלקלק ושמנוני מרוב עליזות.

אלוהים אדירי אלוהים אדירי אלוהים אדירי.

היא לא היתה מסוגלת לנשום. *אני עומדת למות, אני עומדת למות.* דמעות חמימות זלגו מעיניה שעה שהתפתלה והיטלטלה ונלחמה. כפות ידיו הכרוכות סביב צווארה רק הלכו והתהדקו, בזמן שגופה הלך ונחלש, וניצוצות התלקחו מאחורי עיניה שעה שמוחה השתוקק לחמצן. לפתע הוא הרפה ממנה, והיא שאפה אוויר מלוא ריאותיה ושעטה לפנים, כך שמרפקו הוטח בעצם הלחי שלה בצליל חבטה מטלטל. היא פצתה את פיה כדי לצעוק, בדיוק ברגע שמשוהו חד ננעץ בירכה. הוא ריתק אותה בקלות, שעה שהסם שהזריק לה החל להתפשט בעורקיה. הוא הפך את איבריה לכבדים מכדי לזוז, את מוחה לעיסה דביקה. היא ניסתה שוב לצעוק, אולם שום צליל לא בקע מבין שפתייה.

העולם סביבה נבלע בעלטה.

* * *

פינג. פינג. עיניה נפקחו באיטיות לכדי חריץ, שעה שאנקה חרישית בקעה מבין שפתייה. היא חשה פעימות ברקותיה ונסוגה לאחור מפני שביב האור הקלוש, ממצמצת בעיניה. *אלוהים אדירים.* בהלה גאתה בקרבה שעה שהבינה כי זרועותיה ככולות בשלשלאות לקיר שמאחוריה. היא ניסתה להשתחרר, אך השלשלאות היו כבדות. הן היו מרותקות לבטון באמצעות טבעות מתכת שנקדחו לתוך הקיר, וחולשתה הגופנית לא אפשרה לה להעתיק אותן ממקומן. היא הסתובבה בעודה מתנשמת בכבדות, מניחה לעיניה לסרוק את החדר בחטף. רצפה וקירות מבטון. באחד הקירות יש חלון גבוה. איפה היא? באיזשהו חדר במחסן סחורות? ראשה שוב פעם בעוצמה. גבר במסכת סקי. הוא תקף אותה במיטתה. הדקירה בירך שלה. ועכשיו

היא מצאה את עצמה פה. איפה היא? דמעות חמות החליקו במורד לחייה, שעה שבהלה אחזה בה, והחזה שלה עלה וירד בכבדות. "תירגע, תירגע", היא אמרה לעצמה בין נשימותיה. "תירגע, תירגע, תירגע". היא ידעה שתסבול מנשימת יתר אם לא תתפוס את עצמה בידיים. אור היום הוא שחדר פנימה מתוך אותו חלון גבוה. קרני השמש של הבוקר.

"הצילו!" צעקה בכל כוחה. והיא צעקה שוב ושוב ושוב, עד שקולה נשבר ולא נשמע אלא כלחישה רפה, בעת שדמעות המשיכו לזלוג במורד פניה. היא ייבבה בעודה מושכת בשלשלאות, שריתקו אותה למקומה. גל של כאב פעם בכתפיה, כמו גם בראשה, וכעת היא חשה גם עקצוץ וגירוד בפרקי כפות ידיה. היא חשה ברטיבות הזורמת בדופן ידה. דם.

היא קרסה לעומת הקיר, מתנשמת בכבדות. פנימה. החוצה. פנימה. החוצה. היא בהתה באותו ריבוע זעיר של אור עמום והניחה לעפעפיה להיעצם. הסם בגופה החל להשפיע בשנית, והיא לא נאבקה בו. היא שקעה בשינה.

צלילי צעדים העירו אותה משנתה, והיא נחפזה להזדקף לשיבה. מחשבות געשו במוחה בעודה מאזינה, אחוזת אימה, מנסה להחליט אם לקרוא לעזרה או לא. אור עמום חדר מבעד לחלון. לא השמש. פנס רחוב, אולי.

ליבה הלם בעוצמה, שעה שמפתח הסתובב בתוך המנעול והדלת נפתחה לרווחה. הוא עמד בפתח החדר, הגבר במסכת הסקי השחורה. ליבה הלם בצלעותיה, נשיפתה המאומצת נמהלת בצליל הטפטוף המרוחק שאותו שמעה קודם לכן. "שלום, ג'וזי", הוא אמר לבסוף, בעודו סוגר את הדלת מאחוריו ונכנס לתוך החדר.

"בבקשה", היא לחשה, שעה שדמעות החליקו במורד לחייה. "בבקשה תשחרר אותי. אני אעשה כל מה שתרצה."

הוא פרץ בצחוק. "הו, אין לי ספק בכך." הוא התקרב אליה, כרע ברך מולה וליטף את הלחי שלה בידו. היא התכווצה ברתיעה, האימה גורמת לה להרגיש חלשה, מסוחררת. הוא צקצק בלשונו. "חבל

שההכרחת אותי להרביץ לך. לא רציתי להרביץ לך, ג'וזי. עכשיו את נראית ממש זוועה."

"איך אתה יודע את שמי?" גופה הצטמרר, והמילים בקעו מבין שפתיה בקול נרעד ומקוטע, שעה שלסתה היטלטלה.

"אני יודע עלייך הכול. דאגתי ללמוד כל פרט ופרט לגבייך, ג'וזי." הוא צקצק בלשונו בשנית והוסיף להתקרב אליה.

"למה? למה אתה עושה את זה?" נשימתה נעתקה מפיה ביבבה, והשלשלאות נקשו לעומת רצפת הבטון, בזמן שניסתה להרים את ידיה, אולם לבסוף הניחה להן להישמט נוכח התזכורת לשלשלאות הכבדות ולפרקי כפות ידיה המדממים.

הוא הוסיף לרכון לעברה, והיא קלטה לפי תנועת המסכה כי הוא מחייך מאחוריה. "מפני," הוא אמר, "מפני שאת זונה, ומגיע לך שיתייחסו אלייך כמו אל זונה."

מילותיו שטפו אותה יחד עם ריחו. הוא נקלט בתודעתה, ופתאום היא הוצפה בזיכרונות. אננס. קוקוס. משהו טרופי ומתוק יתר על המידה.

בו במקום הבינה במי מדובר.

פדוק 1

הבחורה – או מה שנותר ממנה – שכבה ממוטטת כנגד הקיר, ידיה מרותקות מאחורי גבה בשרשרת הכבולה לקיר הבטון. "אלוהים אדירים", מלמל הבלש זאק קופלנד. הוא השתופף סמוך לדולורס אפלטון, אחת מנשות המעבדה לזיהוי פלילי, שצילמה תמונות של הקורבן מכל זווית אפשרית, כולל תצלומי תקריב של כפות ידיה, של כפות רגליה ושל פניה הקפואות בזעקה חרישית שלעולם לא נגמרת. לחץ נבנה בחזהו של זאק. הבחורה הזאת סבלה. ייסורים קשים מנשוא.

"זאק."

"היי, דולורס. יש לך מושג כלשהו לגבי סיבת המוות?"

עיניה התכולות של דולורס פגשו בעיניו, והיא הנידה בראשה לשלילה, שעה שתלתליה האדמוניים מקפצים מצד לצד. "אין לי משהו וודאי. קתלין תצטרך לפסוק בעניין. אבל הניחוש שלי?" היא השתתקה לרגע, ואז דיברה שוב בקול רפה. "היא הורעבה למוות." היא הצביעה על קשת הצלעות שלה. "הגופה נרקבה לא מעט, והעכברושים כבר החלו להגיע אליה, אבל אפשר לראות שלפני כן הצלעות שלה היו בולטות מאוד."

זאק הרגיש כי שפתיו נקפצות לקו דקיק בעורו בוחן במבטו את הגופה המושחתת תחת אורות הלב המסנוורים, שהצוות התקין במקום. עכברושים. פאק. הם היו פה לאחר המוות, ופירוש הדבר שהם היו פה גם לפניו. האם היא הושארה לבדה בחשיכה במרחב התת קרקעי הזה? האם היא שמעה את רחש תנועתם בעודם מסתובבים במקום, ידיה כבולות, לכודות, והם חולפים סמוך לכפות רגליה? האימה נוכח מה שעבר עליה הכבירה על חזהו בשנית כלכנה של עשרה טון, שמחצה

את החזה שלו. נדיר שמוות הוא דבר יפה, אבל רמת הסבל הזאת, רמת החוועתיות הזאת, הקפיאה את דמו.

יהיה עליו לחכות עד לקביעתה של קתלין בנוגע לסיבת המוות, אולם איזושהו מזדיין חולה בראש החזיק את האישה הזאת בשלשלאות בתוך המרתף שורץ העכברושים של בניין נטוש, בזמן שאלוהים יודע מה הוא עולל לה. ואז ייתכן שנטש אותה לגיוע ברעב. אלו זוועות היא שרדה בטרם ליבה חדל לפעום? ומדוע?

היה זה מתפקידו לספק מניע לפשעים שחקר, אולם עמוק בפנים לא היתה שום תשובה טובה. לא היתה שום סיבה שתעזור לעכל דבר כזה.

"תקיפה מינית?" הוא שאל את דולורס, גון קולו נוקשה יותר מכפי שהתכוון.

דולורס נשאה אליו את מבטה, הפינצטה בידה מושהית באוויר לרגע קט. עיניה פגשו בעיניו. "הגופה במצב ריקבון מתקדם מכדי שניתן יהיה להעלות השערה."

הוא התכופף סמוך לגופה של הבחורה ובחן בייתר קפידה את השרשרת שכבלה את ידיה, השיערות בעורפו מזדקרות. התחושה הזאת היתה מוכרת לו, ולרגע שוב היה טירון בן עשרים וחמש מחוץ לחדר בבית החולים, קולות נישאים אליו מבפנים –

"הבלש קופלנד?" הוא הביט מעבר לכתפו ונעמד. היה זה השוטר שהגיע ראשון לזירה, לאחר שהתקבל הטיפ מהמקור האנונימי. הוא נראה במצב מעט מעורער, אולם הצליח לתפוס את עצמו בידיים. זאק התרשם. היו בעיר שפע של מקרי ירי – בעיקר כאלה הקשורים לפשיעה בתחום הסמים – מדי פעם פלישה לכית, הרכה בעיות בקרב משפחות, אבל רצח כזה היה מחזה נדיר. מצד שני, הוא חשד שאפשר לראות מקרה מהסוג הזה גם אחת לשבוע, ועדיין לא להיות מסוגל להישאר אדיש. והוא חייב היה להאמין שטוב שכך.

"דוקטור הארווי הגיעה."

הוא הנהן בראשו, אם כי לא הצליח להיזכר בפעם האחרונה שבה דוקטור הארווי ביקרה בזירת פשע – בדרך כלל היא היתה מחכה

שיביאו לה את הגופה; אולם זאק הבין את הסיבה להימצאותה במקום. שוב, היתה זאת זירת פשע יוצאת דופן. מטרידה במיוחד. צלילי צעדים איטיים נשמעו על גבי מדרגות העץ, ומספר רגעים לאחר מכן נכנסה לחדר חוקרת מקרי המוות של מחוז המילטון, לבושה בשמלת קוקטייל שחורה, צעיף אדום מעטר את כתפיה. נעלי העקב שלה היו מכוסות במגפונים חד פעמיים. עושה רושם שבדיוק הגיעה מאירוע חברתי. הוא פסע לעברה. "דוקטור."

להרף עין התעלם ממנו מבטה והתביית על הקורבן. דוקטור הארווי היתה אישה מבוגרת ומושכת, ששידרה אלגנטיות. הוא ראה אותה במספר אירועים רשמיים בעיר וידע שזה נכון במיוחד כאשר היא לובשת שמלה ונועלת נעלי עקב. אלא שזה היה נכון גם בזמן שלבשה את מדי העבודה הסניטריים שלה. "הבלש קופלנד." היא הבזיקה לעברו חיוך רפה, שנעלם באותה מהירות שבה הופיע. "הקריאה הגיעה ממקור אנונימי?"

קופלנד הנהן בראשו שעה שחלפה על פניו לעבר הגופה. "עושה רושם שנעשה שימוש בטלפון צרוב. אין שום דבר להתחקות אחריו. השיחה התקבלה מוקדם יותר הערב, והשוטרים בורק ואלכסנדר הגיעו הנה כדי לבדוק את העניין."

"זהות?"

"עוד לא ידועה." במקום לא היה דבר שיכול לרמוז על זהותה של הבחורה. שום תיק יד או תעודת זיהוי. הוא יתחיל לעבוד על זה ללא דיחוי, וברגע שישוב למשרד, הוא יתחיל לסרוק דיווחים על אודות אנשים נעדרים. הוא נתן לאישה האלמונית את הבטחתו החרישית. היה זה משהו שהוא יוכל להחזיר לה, לאחר שהכול נגזל ממנה.

דוקטור הארווי בירכה לשלום את דולורס, שארזה את הציווד שלה, ואחר כך פסעה מסביב לגופה ובחנה אותה מכל זווית אפשרית. היא הנידה בראשה לשלילה. "הבחורה הזאת עברה ייסורי גיהנום," היא רטנה ואחר כך שחררה אנחה חרישית. "הייתי רוצה לערוך את הבדיקה כבר הערב. היא חיכתה כבר מספיק." היא רכנה קרוב לגבה של הבחורה והתבוננה בידיה, שהיו נתונות עדיין בשלשלאות. "את

כבר לא לבד, " היא אמרה חרש, לפני שזקפה את גבה והיישירה את מבטה אל זאק. הוא ראה בעיניה זעם ואמפתייה. היו אלה עיניה של אישה, שחזתה ביותר מדי מוות במקרים שבהם הוא לא היה אמור לקרות. יותר מדיי סבל במקרים שבהם לא היתה שום נחמה בסביבה. "גש אליי בבוקר. יהיו לי תשובות בשבילך."

* * *

טיפות גשם טופפו על שמשות רכבו, כשנסע בחזרה אל בניין המחלקה לחקירות פליליות, המקום שבו עבדו הבלשים ממחלק הרצח. מחשבותיו שוב נדדו לשבוע הראשון, שבו החל לעבוד בגפו, לאחר שקצין השטח שלו שחרר אותו. הוא הוצב לשמור על חדר בית חולים, שבו אושפזה בחורה שנמלטה לאחר שהוחזקה בשלשלאות במחסן סחורות נטוש במשך שנה כמעט. זאק הבין שהוא לופת את ההגה בעוצמה והרפה מאחיזתו. הוא הסיר יד אחת מההגה, נענע את פרק כף ידו ומתח את אצבעותיו. היא הוחזקה שם במשך שנה, מזורגגת, לאחר שעברה דברים כל כך בלתי נתפסים, שזאק תהה כיצד הצליחה לשרוד בלי לאבד את שפיותה. לפעמים הוא עדיין חושב עליה, בזמנים הכי מוזרים, והוא לא היה בטוח מדוע, פרט לכך שהיתה זאת הפעם הראשונה שבה הבין באמת רוע מהו, וזה זעזע אותו. זעזע אותו עד עמקי נשמתו המזוינת. הקול שלה – רועד, ויחד עם זאת ברור – הטראומה, ו... העוצמה בעיניה. כן, הוא הבחין בה, והדבר עורר בקרבו תחושת ענווה. היא פגעה בו היישר בבטן. היא נראתה כמו לוחמת, שעה שהכניסו אותה לבית החולים על מיטה עם גלגלים. חצי מתה. עדיין נלחמת. ג'וזי. ג'וזי סטראטון. עיניה היו גדולות וכהות. רדופות. הוא תהה האם הן עדיין כאלה. כיצד ייתכן שלא?

מובן שהתיק הזה נסגר, לאחר שהתוקף מת בעקבות פציעה בראש מקליע שירה בעצמו. תנוח בגיהנום, חתיכת בן זונה. אולם הוא לא יכול היה שלא להעלות את הזיכרון במחשבותיו. היתה זאת השחיתות, הוא שיער לעצמו. מאז אותו יום במרכז הרפואי של אוניברסיטת

סינסינטי הוא ראה לא מעט – וגם שמע לא מעט מהשוטרים האחרים – אולם הכול היה רחוק שנות אור מהרוע הטהור, המשולח כל רסן, שהופנה כלפי ג'וזי סטראטון. עד הלילה.

הוא העביר יד בשיערו הקצר והלח שעה שנכנס לבניין, וניגב אותה על מכנסי הג'ינס שלו בעודו מתקדם לעבר שולחנו. ואז שמע את דלת הכניסה נפתחת ונסגרת והעיף מבט לאחור. הוא ראה את השותף שלו, ג'ימי קין, משתרך מאחוריו. "היי, בן אדם," הוא בירך אותו לשלום. ג'ימי פשט את מעילו הרטוב והשליך אותו לעבר הכיסא שלו. הוא השתמש בערימה של מפיות נייר ממסעדות מזון מהיר המונחת על שולחנו כדי לנגב את צווארו, ואחר כך ניגב גם את פניו, ובכך הבליט את החטטים המכסים את לחייו. לפעמים ג'ימי הזכיר לו את אחד הבולדוגים האלה, עם הפנים השמוטות ועם הגוף הגוצי והחסון. "מצטער שלקח לי כל כך הרבה זמן כדי להגיע הנה. הייתי בסירה כשהתקבלה הקריאה."

זאק הנהן בראשו, פשט את מעילו ותלה אותו על גב כיסאו. לא מזמן ג'ימי קנה ספינת מגורים קטנה, שאותה החל לשפץ. היא עגנה במרחק של כשלושת רבעי שעת נסיעה באגם אורורה, אינדיאנה, וג'ימי ניצל כל הזדמנות שנקרתה בדרכו כדי לנסוע לשם ולעבוד עליה. הוא חלם להעביר את הפנסיה שלו על הסירה הישנה הזאת, כשהרוח מנשבת בשיערו והשמש מאירה את פניו המחוספסים. הבלש נראה איטי וישנוני – ולפעמים זה היה עוזר לערער את הנחקרים – אבל בפועל הוא היה חד כתער. זאק רחש לו כבוד ונהנה מחברתו. הוא היה שותף טוב וחבר מצוין. לכל הרוחות, הוא היה בן אנוש משכמו ומעלה.

"תן לי את תקציר האירועים," אמר ג'ימי, בעודם מתיישבים במקומם.

זאק שחרר אנחה כבדה והחל לתאר לג'ימי את זירת האירוע ואת הניחוש של דולורס באשר לסיבת המוות.

ג'ימי שרק בהשתאות והניד בראשו, בעודו מקמט את מצחו. "רוע מחורבן אמיתי."

"אתה זוכר את התיק של סטראטון מלפני שמונה שנים בערך?"
 ג'ימי לחץ על מקשי המחשב שלו והתחבר למערכת, לפני שנשא
 את מבטו. "הבחורה שהיתה כבולה בשלשלאות במחסן הסחורות
 ההוא, נכון?"

גם זאק התחבר למערכת דרך המחשב שלו. "כן. זירת האירוע
 היום הזכירה לי את התיק הזה." לא שאז הוא חזה בזירת הפשע עצמה,
 הוא היה עד רק למה שאירע לאחר מכן, בבית החולים. ובכל זאת...
 אצבעותיו של ג'ימי קפאו באמצע ההקלדה, והוא נשא את מבטו
 בשנית, גבותיו מכווצות. "התיק הזה נסגר. הברנש הרע נתפס. שכן
 או משהו, נכון?"

"כן, אני יודע. אני רק אומר שמה שראיתי הערב הזכיר לי את זה."
 ג'ימי הנהן בראשו, משך בכתפיו ברפיון והמשיך להקיש על
 המקלדת. "עוד חולה נפש שאוהב לקשור בחורות. אתה זוכר את ההוא
 ממקמיקן אבניו בשנה שעברה?"

זאק אכן זכר אותו. סרסור קשר את אחת הנערות העובדות שלו
 למיטה, לאחר שהחטיף לה מכות, מפני שהיא בחרה להזריק את
 הרווחים מאותו ערב היישר לתוך הוורידים שלה. חולה. עצוב. אבל...
 שונה. שניהם צעקו וצרחו, כאשר המשטרה לבסוף הגיעה, ובסופו של
 דבר הם נאלצו להגיש גם נגדה כתב אישום בגין תקיפה, מפני שהיה
 ברור כי ניסתה לנעוץ את העקב שלה בפנים שלו, לפני שהוא השליך
 אותה על המיטה וריסן אותה באמצעות חבלים. "הוא לא סתם קשר
 אותה בחבל, אלא בשרשרת," רטן זאק, כשהוא מדמיין את הווים
 שהותקנו בקיר. את התכנון שנדרש לשם כך. "בכל אופן, חשבתי
 שכדאי שנסרוק את הדיווחים על נעדרים משלוש השנים האחרונות.
 מה דעתך? דולורס העריכה שהבחורה מתה לפני חודש לכל הפחות,
 נוסף על הזמן שגוועה למוות, אבל אי אפשר לדעת כמה זמן היא
 שהתה במרתף הזה." אי אפשר לדעת כמה זמן היא היתה נתונה בין
 טפריו של משוגע. שריריו של זאק נדרכו בשנית, אולם הוא קטע את
 רצף מחשבותיו לפני שינדרו שוב. לא היתה בכך שום תועלת כרגע.
 הבחורה – והמשפחה שלה, האנשים שאהבו אותה – היו ראויים

לתשובות, שאינן משתמעות לשתי פנים. ניצבה בפניו משימה שהיה עליו לבצע.

"בוא נפצל אותם," אמר ג'ימי. הוא קם ממקומו והעמיד קנקן קפה חדש, והם החלו לעבור על הדיווחים, שעה שהגשם בחוץ המשיך להצליף בגג.

לבחורה היה שיער בלונדיני, אבל דולורס ציינה כי עושה רושם שהוא צבוע, מפני שהשורשים היו בגוון כהה יותר של חום בהיר עד בינוני; לכן הם לא השתמשו בפרמטר של צבע שיער בניסיון לצמצם את הרשימה. פעולת הסקירה של רשימות נעדרים תמיד הותירה בעקבותיה שובל של דיכאון – כל כך הרבה היעלמויות בלתי פתורות, כל כך הרבה שברון לב. הוא התפלל לאלוהים, שיוכל להעניק שלווה נפש לפחות לקבוצה אחת של אנשים שנותרו ללא תשובות. בסיום התהליך הם נותרו עם חמישה שמות אפשריים – כולם של נשים שגילן בין השנים שמונה עשרה לעשרים וחמש, בעלות מבנה גוף בינוני בגודלו. זה כל מה שהם צריכים כרגע כדי לצאת לדרך. שלוש מהן היו פרוצות, שעברו בזמן היעלמותן. אחת מהן היתה בחורה בת עשרים וחמש, שעבדה בכר בהייד פארק ולילה אחד פשוט לא חזרה הביתה אחרי המשמרת; בחורה נוספת היתה אם חד הורית, שככל הנראה לקחה את הילדה שלה ועזבה את העיר לאחר שבית המשפט פסק נגדה במשפט על המשמורת. זאק ציין בצד אפשרות נוספת, גם אם לא בדיוק התאימה מבחינת התזמון – הדיווח על היעדרותה של הסטודנטית מאוניברסיטת סינסינטי התקבל בסך הכול שישה שבועות לפני כן, אולם כל שאר הפרמטרים התאימו. הוא הניח כי עד שיקבל את הדו"ח הרשמי מקתלין הם לא יוכלו לדעת בוודאות בנוגע לזמנים, לכן לא רצה לפסול את האפשרות הזאת לפני שיהיו להם פרטים נוספים.

אולי בעקבות הביקור אצל קתלין הוא יוכל לצמצם את הרשימה עוד יותר. או שאולי כלל לא היה מדובר בנעדרת. אולי היתה זאת בחורה מאיידהו, שברחה ועשתה את דרכה אל אוהיו, שם היא הכירה מישהו ובסופו של דבר נתקלה באיזשהו זר סדיסט. ניסיון העבר הוכיח

לו, כי לעתים קרובות מדובר באפשרות מתקבלת על הדעת. רצף של בחירות – חלקן גרועות, חלקן טובות, חלקן חסרות משמעות לכאורה – היו יכולות להוביל אותך למקומות שאליהם מעולם לא תכננת להגיע. מפני שבכל מקום, בכל זמן, גם אנשים אחרים עשו בחירות. נתיבים הצטלבו, פערים הצטמצמו, חיים נשזרו אלה באלה. לעתים הוא תהה אם יש בזה איזשהו סדר, או שמא כולם אינם אלא קורבנות חסרי אונים של נסיבות אקראיות.

השעה כבר היתה אחרי שתיים בלילה, ולא היו יותר מדיי דברים נוספים שהם יכלו לעשות לפני הבוקר, לכן ג'ימי לקח את המעיל שלו ונסע הביתה לישון קצת. זאק הקדיש מספר דקות לסגירת המחשב שלו ולסידור שולחנו, ואחר כך חזר בו והחליט להתחבר למחשב בשנית. בעבר אוחסנו תיקים ישנים אך ורק בקופסאות במחלקה לחקירות פליליות או על ידי הבלש שעבד על התיק, אולם בעשר השנים האחרונות הם החלו לאחסן תיקים במחשב. קרוב לוודאי שיהיה עליו לגשת למידע הן במחשב והן בקופסה כדי לקבל את מלוא הפרטים על אודות תיק מלפני שמונה שנים, אולם לעת עתה הוא יעיף מבט במידע שבמחשב. ייתכן כי התחושה המוזרה שלו בנוגע לקווי הדמיון בין המקרים חסרת כל שחר, אולם לא יזיק להעיף מבט במידע שזמין לו כרגע, לפני שיחזור הביתה לדירה הריקה שלו.

זאק הקליד את שמה של ג'וזי סטראטון, ולנגד עיניו הופיעו חלק מהפרטים על אודות התיק הישן, שחזר על גבי לכן. ג'וזי סטראטון, שלפני תשע שנים היתה סטודנטית באוניברסיטת סינסינטי, נחטפה בידי אדם במסכה, שפרץ לדירתה בעודה ישנה, תקף אותה וסימם אותה. היא התעוררה במחסן סחורות נטוש בקמפ ושינגטון, אזור שבו שכנו פעם מפעלי תעשייה, שנסגרו בשנות השמונים. ג'וזי סטראטון העבירה את עשרת החודשים הבאים ככולה לקיר בטון בחדר בקומה התחתונה במה שפעם שימש כמחסן סחורות לאריזת בשר, הותקפה מינית דרך קבע וזכתה למזון לעתים רחוקות בלבד. היא עונתה, ובעורה נחקו מילים, שלא נכללו בתיק ושהוא לא הצליח לזכור כרגע. הוא שמע את האחיות מתלחשות ביניהן

בעניין, בעת שיצאו מחדרה. הבחורה האומללה הזאת תיאלץ להסתובב עם התזכורת הזאת לנצח.

כאילו שלולא התזכורות היא היתה יכולה לשכוח מכל העניין. נדמה כי הבחורה, שנמצאה מוקדם יותר באותו לילה ללא רוח חיים, היתה כבולה באופן דומה, אולם המיקום היה שונה לחלוטין, והבחורה הזאת הוחזקה במרתף, לא במחסן סחורות. ובכל זאת, בשני המקרים מדובר במבנים נטושים, בשניהם קירות מבטון, שניהם ממוקמים באזורים, שבהם אף אחד לא יוכל לשמוע את צעקותיה של אישה המעונה באופן שיטתי במשך תקופה ארוכה.

הוא תהה לפשר זהות המדווח וניסה להבין, מדוע הדיווח נמסר ללא פרטים מזהים. מכור לסמים או סוחר סמים שמשתמש במבנה הנטוש לשם פעילות פלילית? קרוב לוודאי. ייתכן שהם לעולם לא יידעו בוודאות.

זאק המשיך לעיין ברשימה. במחשב לא נמצאו שום תמונות רשמיות הקשורות לתיק של ג'וזי סטראטון. הוא יזדקק להן על מנת להשוות בין זירות הפשע, אולם הוא לא היה זקוק להן כדי לזכור את עיניה הרדופות של ג'וזי. היו באינטרנט מעט פרטים על אודות הדרך שבה הצליחה להימלט, אולם בסופו של דבר היא אכן הצליחה להימלט ואחר כך לעצור נהג מונית, שבו במקום הזעיק את המשטרה.

הגבר עטה מסכת סקי בפעם הראשונה שבה תקף אותה, אולם היא הצליחה לזהות אותו לפי קולו, ריחו ומאפיינים גופניים נוספים כשכן שלה מלמטה, מרשל לאנדיש. כאשר השוטרים הגיעו לדירתו, הם גילו שהוא התאבד. פציעת ירי בודדה בראש, שנגרמה באמצעות נשק גנוב. נראה כי ידע שהם עומדים להגיע, והעדיף למות מאשר להישלח לכלא. הדי-אן-איי של ג'וזי נמצא על בגדיו ועל מספר חפצים בדירתו. הודות לראיות החד משמעיות האלה, ולזיהוי של ג'וזי, התיק נסגר. לפחות מבחינת העיר סינסינטי. אך מבחינתה של ג'וזי? נראה כי לא באותה מידה.

תמצאו את התינוק שלי! בבקשה, תמצאו את התינוק שלי!

מילותיה הדהדו בראשו, כפי ששמע אותן מבעד לדלת, צלולות, אולם עם גוון היסטרי שהיא אך בקושי הצליחה לרסן. לא, כיצד ייתכן שג'וזי סטראטון תוכל אי פעם להתגבר על פשע דוגמת זה שבוצע כלפיה? מה שעבר עליה היה ממוטט נפשית כל אדם. אולם תוסיפו לכך את העובדה כי נכנסה להיריון מהאדם שהתעלל בה וילדה את התינוק שלו – לכד וכבולה בשלשלאות – במחסן סחורות קר ונטוש? הוא שחרר אוויר בכבדות מבין שפתיו הקפוצות. אלוהים אדירים שבשמיים.

מרשל לאנדיש לקח את התינוק – היה נדמה לו כי מדובר בזכר – זמן קצר לפני שג'וזי נמלטה מהצינוק השטני שלה. התינוק מעולם לא נמצא, אם כי רשויות אכיפת החוק ערכו חיפושים מקיפים אחריו. תמצאו את התינוק שלי! בבקשה, תמצאו את התינוק שלי! אך הם מעולם לא מצאו אותו.

זאק כיבה את המחשב, לבש את מעילו ויצא אל הלילה הבהיר, אשר השתקף בשלוליות הבהקות על מגרש החנייה. עיניה של ג'וזי סטראטון הבזיקו במוחו פעם אחת אחרונה, לפני שהתנער מהזיכרון, התניע את הטנדר והחל בנסיעה הביתה.

פרק 2

בית החווה הישן, שהוסב לבית ההארכה פרסימון וודס, נבנה בשנת 1822, ומהרושם שקיבלה ג'וזי האווירה במקום בהחלט העידה על גילו – מאה תשעים ושבע שנים. "לעזאזל", היא רטנה, שעה שטיפה נוספת טפטפה אל רצפת העץ הישנה. היא הזדרזה להביא מהמטבח סיר נוסף והניחה אותו סמוך לשניים הנוספים, שכבר ליקטו את מי הגשם הדולפים מהגג. נהדר, היא חשבה לעצמה, וכתפיה נשמטו ברפיון. *גג חדש. משימה נוספת לרשימה.* הרשימה הכלתי נגמרת של דברים שיהיה עליה לתקן, ומוטב מוקדם מאשר מאוחר, אם היא רוצה שהמקום יתפקד כהלכה ויהיה במצב המתאים לקבלת אורחים. והיא היתה *זקוקה* לאורחים. היא היתה זקוקה להכנסה על מנת לשלם את מס הרכוש על המבנה הישן, שדורתה הורישה לה במסגרת צוואתה. היא היתה זקוקה להכנסה על מנת שתוכל להמשיך לאכול. רגש עז פילח את גופה נוכח המחשבה על גוויעה ברעב. רגש גדול ומורכב מכדי לפרק אותו למונחים תיאוריים יותר. היא הניחה לכובד משקלו לחלוף בגופה ואחר כך שאפה אוויר והרפתה ממנו. גג דולף. שיפוצים. עם זה היה עליה להתמודד. זה האתגר שניצב בפניה. וגם אם זה היה מפחיד, אפשר היה לתקן את זה. איכשהו. בדרך כזאת או אחרת. פשוט היה עליה לפענח איך בדיוק לעשות זאת. היא העבירה את חצי השנה האחרונה בניקיון יסודי של הבית. היא צבעה את כל החדרים והוסיפה את המגע האישי שלה, מקווה שישווה למקום מעט קסם. חלק מהרהיטים היו רהיטים עתיקים מרהיבים ביופיים, שהוסיפו לאווירה ההיסטורית של הבית, אולם שאר הרהיטים היו פשוט מיושנים, מכוערים ומתפרקים. אז היא נקטה גישה יצירתית ומצאה דרכים להשתמש במה שהיה זמין לה בחינם,

במקום לבזבז כסף שלא היה ברשותה. היא מצאה מאחורי הבית גדרות ברזל, קרצפה מהן את החלודה, צבעה אותן בספריי והשתמשה בהן בתור לוחות למראשות המיטות בחדרים. בהקשר הזה היתה ברכה בכך, שדודה מייביס היתה מעין אגרנית. דודתה שמרה את הגדרות הישנות, חביות של וויסקי מיושן, שאותן ג'וזי ניקתה ואטמה מחדש כדי שישמשו בתור שולחנות קפה על המרפסת המכתרת את הבית, ועליית גג ומרתף גדושים בחפצים, שג'וזי עוד לא סיימה לקטלג.

ג'וזי מצאה סט מרהיב ביופיו של חרסינה בצבעי לבן ותכלת, שאותו הורידה באותו בוקר, והחלה לרחוץ. היא עמדה ליד הכיור, בידיה אחת הצלחות המקסימות והעדינות, והביטה מבעד לחלון, מהופנטת מקרני השמש הלוכדות את טיפות הגשם על ניצות הוורדים בחוץ. היא פתחה את החלון, והניחוח החריף של הוורדים התערבב עם הניחוח הנקי של הבוקר שטוף הגשם, שנישא פנימה והפיח בה רוח חיים. היא הרגישה כאילו זו מתנה שנועדה במיוחד בשבילה. ואז עצמה את עיניה והרגישה אסירת תודה על כך שהיא חיה ברגע זה ממש. כן, היום התחיל טוב, אולם אז היא גילתה את –

הגג והדליפות ואז –
היא קפאה, שעה שדלת מכונית נטרקה בחוץ, הציצה מבין הווילונות ופלטתה אנקה.

ואז... ארצ'י.

היא לא חשבה שהיום הזה יכול להיעשות אף יותר גרוע. ג'וזי שקלה להתעלם מהנקישה שנשמעה על הדלת, אולם המכונית שלה עמדה מחוץ לבית, החלונות היו פתוחים, ואם היה בכוונתה לעמוד איתנה מול בן דודה הדוחה והמרושע, היא לא היתה יכולה לברוח ולהסתתר תחת אחת המיטות. היא נשמה נשימה עמוקה והניחה לאוויר למלא את גופה לפני שפסעה לעבר הדלת באיטיות. היא פתחה את הדלת, וארצ'י, שהעיף מבט לאחור אל החצר הענקית שג'וזי ניכשה ממנה את עשביה השוטים, גזמה את הדשא ושתלה פרחי אביב, הסתובב לפתע ונעץ בה את עיניו הקרירות. עיניים תכולות כעיניה של אמו, ויחד עם זאת ללא שמץ מהחמימות שאפיינה אותה.

"ג'וזי."

"היי, ארצ'י." היא המתינה.

הוא הביט מעבר אליה, לתוך הבית. "אני יכול להיכנס?" היא היססה. גבולות, ג'וזי. חשוב לשמור על גבולות. את חייבת להכיר את הגבולות שלך ולכבד אותם. אם לא תכבדי אותם, אף אחד לא יכבד אותם. מילותיה של העוברת הסוציאלית שטיפלה בה הדהדו בראשה. מצחיק איך שלפני שמונה שנים הן בקושי הצליחו לחדור מבעד למוח הרווייטראומה שלה, אך נראה כי הן כן נקלטו איפשהו, מפני שלאחרונה הן נשמעות כל הזמן בלחישת בתוככי ראשה. "למה שלא נשב על המרפסת? מזג האוויר נאה הבוקר."

הוא הידק את שפתיו והיסס, אך לבסוף הנהן בראשו, ניגש אל אחד מכיסאות הנצרים והתיישב.

ג'וזי התיישבה מולו. "מה מביא אותך הנה, ארצ'י?"

"באתי לתת לך הצעה נוספת על הבית. אני יכול לשפר את ההצעה

שלי בחמשת אלפים דולר."

היא הנידה בראשה לשלילה. "תודה, אבל אמרתי לך שאני לא מעוניינת למכור. אמא שלך הורישת לי את הבית הזה, מפני שידעה כי החזון שלי לגביו זהה לחזון שלה. היא ידעה שאעבוד קשה על מנת לשקם את המקום, להחזיר אותו ל –"

"אמא שלי הורישת לי את הבית הזה מפני שריחמה עלייך. היא

ריחמה עלייך כמו כולם."

ג'וזי בלעה רוק בכבדות והשפילה את מבטה. באיזו מהירות היא היתה יכולה להיקלע למערבולת רגשית. אבל היא עבדה על זה. "אמא שלך עזרה לי מאוד בשעת צרה. היא עזרה לי לאחר ש..." היא זקפה את גבה. "הבית הזה מעניק לי תכלית, שאפילו לא ידעתי שאני צריכה, ארצ'י," היא אמרה בניסיון לפנות אל איזשהו קורטוב של אדיבות או אמפתיה, שיייתכן כי מסתתר בתוך גופו הענקי והמאיים. "אני מאמינה שאמא שלך ידעה זאת."

"לקראת הסוף אמא שלי כבר היתה צמח. היא לא ידעה שום דבר,

כולל את שמה."

ג'וזי נשמה נשימה עמוקה. "לפני שהדמנציה... השתלטה עליה. לפני כן היו לה רגעים של צלילות." היית יודע את זה, אם אי פעם היית טורח לבקר אותה.

הוא הצביע עליה. "תקשיבי, ג'וזי, לא רציתי שזה יגיע לזה, אבל אם לא תמכרי לי את המקום, אני איאלץ לתבוע אותך. אמא שלי לא היתה צלולה בדעתה בזמן ששינתה את הצוואה שלה ומסרה אותה לידיים שלך. אין לי מושג מה עשית כדי לשכנע אותה לעשות את זה, אבל זה צריך להיבחן בידי שופט. הצעתי לך כסף מתוך טוב ליבי, מפני שאני יודע שאת מרוששת, אבל אם תכריחי אותי, לא תהיה לי ברירה אלא לערב את בית המשפט. תעשי את הדבר הנכון."

תעשי את הדבר הנכון. חרדה התעוררה בקרבה בעודה מתבוננת בו, והיא נזכרה בדבריה של דודה מייביס על אודות בנה שלה. לאחר שאבא שלו מת, ארצי הפך מריר, מרוחק. הייתי צריכה להתאמץ יותר כדי לקרב אותו אלי, אבל לפתע הפכתי לאם חד הורית. ניסיתי לפרנס את שנינו, ניסיתי לנהל עסק... איבדתי את אבא שלו, ואחר כך גם איבדתי את ארצי. לא הבנתי שלעולם לא אקבל אותו בחזרה. קולה היה רווי עצבות. חרטה.

הו, דודה מייביס.

אולי היא איבדה את בנה, או שאולי אנשים מסוימים פשוט נולדו עם נטייה זדונית יותר מאחרים. יש אנשים שנולדו רעים... היא היתה מודעת לכך היטב. רעד חלף בג'וזי חרף מזג האוויר הנעים, והיא שפשפה את זרועותיה החשופות. אולם דודה מייביס תרמה את חלקה להצלת ג'וזי – להצלת נשמתה החבוטה – ועל כך היא תוקיר לה תודה לנצח. וג'וזי ידעה מה פירוש הדבר להניח לעבר שלך, לכל החלקים החסרים בך, למשול בכחירות שלך. גם היא עשתה זאת. לפני כן.

אולם היא לא היתה יכולה להניח לגבר הזה – ככל הנראה פגום, ככל הנראה רשע, וקרוב לוודאי שילוב של השניים – העומד מולה כעת להסיט אותה ממסלולה. החזון של בית החווה הזה, הבוהק תחת אור הבוקר, עזר לה להחזיק מעמד גם בזמנים שבהם נדמה היה לה כי

לא תשרוד. היא נלחמה בכל כוחה על מנת להגיע לשלב הזה, ועדיין ניצבו בפניה מאבקים רבים בהמשך.

"למה אתה בכלל מעוניין במקום הזה, ארצ'י? יש לך בית משלך, יש לך עסק משלך. אתה מצליח. למה שתרצה בית חווה רעוע?" הוא הצר את מבטו. "זאת היתה האדמה של אבי לפני שמת. היא עברה במשפחה שלי במשך ארבעה דורות. זאת אדמה ששייכת לי לפי חוק."

"גם אני בת משפחה. ואני אוהבת אותה לא פחות ממך." יותר. הוא מעולם לא הביע עניין במקום הזה. לפחות לא בזמן שאמא שלו היתה בחיים. היא שיערה שמניעיו מבוססים על רכושנות טהורה, על חמדנות, על כך שהוא מרגיש כי רימו אותו בצורה כזאת או אחרת. "הייתי בטוח שתעדיפי לחיות בעיר, במקום שבו יש בסביבה הרבה יותר אנשים. במקום בטוח." הוא נעץ בה מבט רווי משמעות. "את באמת חושבת שהאורחים ירצו להישאר פה, אחרי שיגלו מה קרה לך?" הוא רכן קרוב אליה. "דברים מהסוג הזה גורמים לאנשים להרגיש לא נוח, ג'וזי. מאוד לא נוח. אף אחד לא רוצה לחשוב על זה. אף אחד לא רוצה לחשוב על זה בעודו אוכל ארוחת בוקר."

לפתע ג'וזי קמה ממקומה, ולרגע ארצ'י נראה מופתע, אך מיד קם גם הוא. הוא התנשא מעליה מלוא גובהו, מדגיש את עליונותו הגברית התקיפה. בריון, שאישיותו הגסה משתלבת בשלמות עם הקווים העבים של מבנה גופו. "תעשה מה שאתה צריך," היא אמרה, בעודה מנסה כמיטב יכולתה להסתיר את העובדה שהחלה לרעוד, בעודה מנסה להסתיר את החרדה הפושה בקרבה מעצם המחשבה על תביעה, על עורך דין, שלא תוכל להרשות לעצמה לשכור, על האפשרות שתאבד את הבית שכל כך תרם לריפוי נשמתה הפצועה. "אבל אני לא מתכוונת למכור." היא הפנתה אליו את גבה. "להתראות."

"את תתחרטי על זה, ג'וזי," הוא קרא לעברה, בעודה ממהרת להיכנס פנימה ולנעול את הדלת מאחוריה. היא ניגשה אל פינת הבית, למקום שבו לא יוכל לראות אותה מבעד לחלון הזכוכית המשובץ בדלת הכניסה, והתיישבה בכבודות על המדרגה התחתונה. ארצ'י דפק

פעם אחת וקרא בשמה, אולם היא לא הגיבה. לאחר דקה היא שמעה אותו מקלל, ואחר כך את צליל צעדיו על המדרגות ואת דלת מכונתו הנפתחת ונטרקת. היא שחררה אוויר בנשיפה ארוכה ואיטית, שעה שהאזינה למכונת הנמוגה אל הלא כלום. אדם מזעזע. מדוע הוא היה מריר כל כך? מדוע ניבא לה כישלון?

דברים מהסוג הזה גורמים לאנשים להרגיש לא נוח, ג'וזי. מאוד לא נוח. אף אחד לא רוצה לחשוב על זה.

כן, גם היא לא רצתה לחשוב על זה. מי רוצה להתמודד עם העובדה, שמפלצות קיימות? שהן יכולות לחלוף על פנייך ברחוב – או בבניין הדירות שבו את גרה – ושלעולם לא תדעי, אלא ברגע שהן מחליטות לתקוף? אולם ג'וזי חשבה על זה – לא היתה לה ברירה. בסופו של דבר היא קמה ממקומה, עלתה במדרגות לקומה השנייה ונכנסה לחדר השינה בקצה המסדרון. היא היתה לכדה בבית, אולם בכל זאת נעלה את כל שלושת המנעולים שהתקינה על דלת העץ הכבדה. ליבה נרגע, והנשימות באו בייתר קלות. היא ניגשה אל השולחן אשר על הקיר, שמעליו היו תלויים שלושה לוחות מודעות, כל סנטימטר וסנטימטר מהם מכוסה בפיסות המחקר שערכה בשמונה השנים האחרונות.

מבטה נדד מפריט לפריט – רשימות, מאמרים, כתובות, כל פרט קטן, שבסופו של דבר עשוי להוביל אותה אל בנה. היא עצמה את עיניה ודמיינה את בנה התינוק, את האופן שבו נשא אליה את מבטו, עיניו תמימות ובוטחות. והיא נשבעה לו שוב שבועה דומה לזו שנשבעה לו באותו חדר במחסן הסחורות הנטוש, במקום שבו צעקותיהם התמזגו שעה שדחפה אותו אל אוויר העולם: אני לעולם לא אפסיק להילחם למענך.

פדוק 3

לפני

ג'וזי התכווצה ברתיעה מפני מגעו, אולם לא היה לה היכן להסתתר. הבטון הקר פגש בגבה, והשלשלאות שלה שקשקו בעודן נחבטות ברצפה. "מה אתה רוצה?" היא שאלה, לאחר שהצליחה לכבוש את היבכה שגרשה את החזה שלה, את גרונה.

ידו התמהמה לרגע, לפני שהמשיך בתנועה, ופרקי אצבעותיו ליטפו את הלחי שלה. הוא נאנח. "מה אני רוצה?" הוא שאל בקול שנשמע מהורהר באמת ובתמים. "הממ. הכול, א־אני מניח. את חושבת שתוכלי לתת לי את זה, ג'וזי?"

"אני לא מבינה." ואז היא כבר החלה לייבב, צליל בעתה מעורר רחמים, שבו ניסתה לשלוט בכל מאודה. היא פחדה, שאם לא תצליח להתאפק, היא לעולם לא תפסיק לבכות, לצעוק, להתחנן. והיה עליה לנסות לשכנע אותו לשחרר אותה. ליצור עימו קשר, לפנות לאנושיות שבו, אם היא כלל היתה חלק ממנו. היא נשמה נשימה גדולה ונרעדת. "אני יודע שאת לא מבינה. אבל את תביני. אני אורדא שתביני."

"בבקשה," היא הפצירה בו. "לא ראיתי את הפנים שלך. אני לא יודעת מי אתה," היא שיקרה. "אם תשחרר אותי, לא תיקלע לצרות. גם אילו הייתי רוצה, לא הייתי מסוגלת לתאר אותך. הייתי יכולה לחלוף על פניך ברחוב ולעולם לא לדעת מי אתה."

הוא שחרר נשיפה עדינה שנשמעה כמו צחוק, אם כי לא יכלה להבחין בהבעת פניו תחת מסכת הסקי. הוא התקרב אליה. "את לא תכירי את הפנים שלי, ג'וזי, ולא תדעי מי אני, אבל את תכירי אותי." הוא רכן לפנים וחיכך בפניה את פניו עטויות המסכה. היא ייבכה

באימה. היא היתה יכולה לנשוך אותו, לנסות לנגוח בפניו. אבל היא היתה כבולה בשלשלאות. הוא נמצא בעמדת יתרון. היא רק תעצבן אותו ואז הוא שוב ירביץ לה, או גרוע מכך. "את תכירי אותי לעומק," הוא לחש, ידו מחליקה במורד רצועת הגומי של מכנסי השינה הקצרים שלה.

אלוהים אדירים. מרה טיפסה במעלה גרונה, והיא פלטה יבבה חנוקה. לא את זה. בבקשה, לא את זה.

"את לא רוצה את זה, ג'וזי? את לא רוצה שיִיזיינו אותך כמו זונה? למה לא? את נותנת לשאר הגברים לִלעשות את זה. ראיתי אותך. רִראיתי אותך לוקחת אותם הביתה. ראיתי אותם מסתלקים ב־בבוקר, לִלא הרבה מעבר לנפנוף ביד מעבר לכתף, לִלא הרבה מעבר לתודה על הזיכרונות; ראיתי אפילו את הגבר הנשוי. ה־הבחנתי בקו השיזוף על הקמיצה שלו. את ב־בוודאי הבחנת בזה גם כ־כן. את לא ממש ב־בררנית, אה? זולה. את כל כך פ־פאקינג זולה." הוא דיבר בשצף, נשימותיו קצובות. ג'וזי עצמה את עיניה בחוזקה וניסתה לכבוש את יבבותיה, ניסתה להכריח את עצמה לשמור על קור רוח. תישארי רגועה.

הוא פשט ממנה את המכנסיים הקצרים בקול אנקה. היא ייבבה ומשכה בשלשלאות שלה ללא הועיל, ואז הניחה לראשה להישמט לאחור בקול חבטה לעומת קיר הבטון. היא עצמה את עיניה בחוזקה בעת ששמעה את הרוכסן שלו, ויבבותיה הפכו לזעקות בכי של ממש. "אני ש־שונה מהם, ג'וזי? לא ט־טוב מספיק בשבילך? זה מ־מפני שאני רואה מי את? זאת הסיבה, ג'־ג'וזי? לא לבשת את התחתונים הא־אדומים האלה בשבילי, חתיכת זונה?" הוא קרע את התחתונים שלה והשתמש בכרכו כדי לפשק את ירכיה. היא חשקה את שיניה בזמן שהוא חדר לתוכה. הוא התנועע בחיפזון, גניחותיו קולניות לעומת אוזנה, הבד של מסכת הסקי שלו סופג את דמעותיה. "זה מה שאת ר־דוֹצה, לא ככה? אני בסך הכול נ־נותן לך את מה שאת ר־רוֹצה," אמר בין נשימותיו הכבדות. לאחר שגמר, השתררה דממה במקום.

גם נשמתה גוועה חרישית.

היא לא הסתכלה – היא לא היתה מסוגלת להסתכל – שעה שהוא יצא מתוכה והזדקף, צליל הרוכסן שלו משסע את הדממה בחדר הריק. היה סדק בתקרה. הוא נראה כמו ברק. היא התפללה לברק שיכה בה. למה ביי? היא תהתה לעצמה בערפול. מדוע ייחלה לכך שיכה בה ברק, במקום שתייחל לכך שהוא יספוג מהלומה ניצחת מרומח חשמלי? מעניין. הרגע אנסו אותה. הוא זה שהיה צריך להיענש. ולמרות זאת היא זו שרצתה למות.

בעת שזקפה את ראשה, היא ראתה שהוא רוחץ בקרני השמש הקלושות החודרות מבעד לחלון הקטן. מבטו נישא לעבר הזכוכית, והוא נראה מהורהר. לרגע הוא נראה כמו ציור, משהו לא אמיתי, מחזה שבו ניתן להיתקל בעת שיטוט ביער מכושף, שהוטלה עליו קללה. ג'וזי תהתה אם ייתכן שהסם שנתן לה עדיין המשיך להשפיע עליה. או שאולי היתה בהלם. ואולי שתי האפשרויות היו נכונות. הוא סובב את ראשו, והמסכה זזה כאילו הוא מחייך.

“אני אצטרך להשתמש בשירותים,” היא אמרה לבסוף, בולעת את המילים, האומללות ניכרת בקולה.

ואז הוא הסתובב ושתק לרגע, בעודו מתבונן בה. “את באמת מ־מטונפת, אה?” הוא נאנח והניד בראשו לשלילה. “אני אביא לך דלי.”

דלי?

“אני־אני גם רעבה.” היא היתה זקוקה למזון, שיספוג את מה שזה לא יהיה שממשיך להשפיע עליה. היא היתה זקוקה לחשוב בהיגיון, אם בכוונתה להיחלץ מהסיט הזה.

הוא המשיך לבהות בה, ראשו מוטה קמעה. היתה לה תחושה שהוא מחייך מאחורי המסכה. “כן, אני ב־בטוח. כואב להיות רעבה, נכון? אני מכיר את זה, ג'וזי. ימים יבוא ואני איאלץ לספר לך א־איך שגדלתי.” הוא הניד בראשו. “זה לא סיפור לחלשי לב. ל־לא ולא.”

היא בהתה בו. היא לא ידעה מה לומר. הוא נאנח בשנית. “אני א־אחזור.” הוא התקדם לעבר הדלת. ההליכה הזאת, כתפיו מעוגלות,

שמוטות קמעה, כאילו הוא מנסה להקטין את עצמו, לצמצם את נוכחותו. לפחות כך תמיד היא חשבה בעת שראתה אותו בבניין הדירות שבו גרה. ביישן. חסר חן. לא היה לה ספק בכך שמדובר בו. היא פשפשה בזיכרונה בחיפוש אחר שמו. מרשל. זה שמו. אבל היא לא זכרה את שם המשפחה שלו. ולא היה לה שמץ של מושג מדוע הוא עושה את זה. האם הוא הרגיש דחוי? זאת בוודאי הסיבה. האם הוא ראה אותה מביאה גברים הביתה בזמן שהרגיש כי היא מתייחסת אליו בביטול? והיא הניחה שאכן התייחסה אליו בביטול. אבל היא תמיד היתה נחמדה אליו... אף פעם לא נהגתי בו באכזריות. מעולם. הוא יצא מהחדר הקטן, והיא שמעה את צליל המנעול המחליק לתוך הבריח מעברה השני של הדלת. היא השעינה בשנית את ראשה לאחור, הפעם בעדינות, והצמידה את ברכה לחזה. היא רצתה להתכנס בתוך עצמה ולהסתתר. להתחבא מפני מה שהרגישה: מטונפת, מחוללת, מבועתת, בודדה. היא בכתה חרש, הדמעות זולגות במורד פניה שעה שהיא צועקת ללא קול בתוך ראשה.

למה? למה? למה?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן